Ilustracje

In: Pelikán, Jarmil. *Juliusz Słowacki wśród Czechów.* Vyd. 1. V Brně: Universita J.E. Purkyně, 1974, pp.

Stable URL (handle): https://hdl.handle.net/11222.digilib/121118
Access Date: 30. 11. 2024
Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

MUNI ARTS Masarykova univerzita Filozofická fakulta

Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University
digilib.phil.muni.cz

ILUSTRACJE

1
Portret Słowackiego

2

Portret Słowackiego

3

Portret Słowackiego

4

J. Słowacki. Z okładki słowackiego tłumaczenia V. Mihálika

Číslo 6. 20. února 1862.

Vycházejí vždy 1. 10. a 20. každého měsíce po 1½ archu.

Ročník čtvrtý.

Hlavní spolupracovník:
Jiljí V. Jahn.

Předplací se s poštovní zásilkou ročně 4 zl. 50 kr. půlletně 2 zl. 25 kr. čtvrtletně 1 zl. 13 kr. v kněhkupectvích 4 zl. ročně, 2 zl. půlletně a 1 zl. čtvrtletně.

Ghasely.

5.

Jak svatý Ganges bledý jímá květ miluj mě,
polibkem sladším nad armenský med miluj mě;
tvé oko černé nad Eblissa trůn — můj jest ráj
kéž v zlatém písmu tam bych touhu čet: miluj mě,
když ret jak brána růžová zahrad Spahánských
jen jedním chce se vzdechem pozachvět — miluj mě!
Vždy jako poutník touží po vodách Strazských
tak k zřídlům lásky tvé můj volá ret: miluj mě
a srdce mé jak mollah v mešitách Mušedu
vzdýchá k tvým hvězdám zapomnic kol svět: miluj mě!
Mých písní sade, zřídlo vzdechů mých — má růže,
k níž slavičí mé písně spěje let: miluj mě!
přijmi a na věrném jej srdci nos — můj lásky hlas —
ten východní mých zpěvů amulet — miluj mě.

6.

O blažený ten zašlý lásky čas při tobě
jest v poušti mé jen květnatý váz — při tobě;
mé srdce němé jak mohyla na stepi
však v sterých písních vzejde lásky hlas při tobě.
Já poutník neblahý a Mekka má zbořena,
jen v náruči se mohu modlit zas při tobě;
já slepý jsem mně krásný barev lesk rozmazán
a v síze lásky duhy stkví se pás při tobě,
na rozvalinách lidu žalují — rozval sám
jen při tobě chrám věčných hoří krás — při tobě!
A takž mé písně stálé volání za tebou:
O pojď! o pojď! bych věčnosti žil čas při tobě.

7.

(Hebbelovi.)

Neblahá, ježto kléká na kolena, píseň prodajná!
prokletá, ježto slávy hnusí jmena, píseň prodajná!
Zlovolným křivdy krakorem jak satanáše smích
štěká co panská vybujnělá fena píseň prodajná,
při trůnech zasedá tyranskou bájkou bavíc knížata,
v palácích pýchy zlobou vyhejčkaná píseň prodajná,
své kalné perly s pompou sází v králův diadem
z nich ková lidu pouta olověná píseň prodajná
a nestoudnosti líčíc tváře svaté snahy potvoří
nevěstka citů v kletbách vyhejřená, píseň prodajná,
falešný lásky peníz s králův obrazem vysílá v svět,
na němž co krvavá se blýšti čtena píseň prodajná! —
Nešťastný pěvče, jehož tvář Jidášským políbila rtem
co anděl padlý věčně zatracená píseň prodajná!

8.

(Dle motivu básně Lenau-ovy.)

Překrásná doba, když po luzích vzkvítá primula veris,
když jak jitřenka mladý máj uvítá primula veris.
Na polo ve snu — na půl v život rost jak srdce mladé
první věnečky první lásce splítá primula veris,
milostná touha jejím zvonkem chvěje neznámá dosud
a se skřivánkem ku nebi třepetá primula veris.
Procitnou vlasti tuhým spánkem spjaté po dlouhé časy
a nad národem první život svítá — primula veris;
I vzejde ruch omladlé jarní slávy, světem provívá
a stokrát pěji srdce jemnocitá „primula veris“ —
Poezie, jež prvně zavítala's do lidských stánků,
tys v dětském lidstva srdci poukrytá primula veris —
tebou vzbuzena moje píseň mladá — prvnička lásky
vyrůstá v národu co porozvitá primula veris. —

Václav Šolc.

Císařští u Prachatic r. 1620.

II.

Osudný den 21. září nastal.

Dne tohoto se mělo rozhodnouti, zda-li město Prachatice opět uzříti má přede zdmi svými zbujnělé pluky bavorské, aneb zda-li ještě dále míru onomu těšiti se bude, jenž v okolní krajině již od několika měsíců panoval. Roz-

Karta tytułowa pisma „Obrazy życia“ nr 6 z 1862 r., w którym ukazała się zapowiedź obszernego artykułu o Słowackim

rácely: kozáci Chmelnického pohřbívali tatíka svého oplakávali.“

Chmelnický zemřel 25. (15. star. st.) srpna 1657, a 9. září pohřben v Subotově. Nadarmo by však hledal nyní cestovatel jeho hrob: Štěpán Čarnécký zmocniv se později Subotova, kázal vyhoditi kosti člověka, který otřásl mocí Polsky. Současný historik polský Kochovský praví o smrti jeho: „Tak skonal Ch., zlý a klamný, jehož osud skvělejší byl výjevem jeho, než člověk sám nedbající ani víry ani pověsti. (Sic finiit Ch., pravus et anceps, ac cujus fortuna exemplo quam homine illustrior fuit, nulla fidei aut famae reverentia).“ Letopisy ruské však takový mu dávají náhrobní nápis: „Ch. byl výtečný muž, zcela hodný, aby prvým byl mezi kozáky; smělý, ale prozřetelný, bodrý, ale pravdy milovný, trpěl pro obecné dobré všelíké svízele; aniž by se šetřil, byl prvý v bitvě, a poslední na útěku.“ Jaký to rozdíl mezi obema výpověďma!

Minulé slávy časův Chmelnyčeňkových zpomíná si národ ruský touto písní:

Oj stanul výr na mohyle, a zkřiknul on: puhu!
Či ne dá Bůh kozačeňkům teď alespoň odvahu?
Co den, noc pořád čekáme, kořisti nemáme.
Dávno byla! Chmelnyčeňka již se nedočkáme!
Oj, jak jsme my bojovali; tak více nebudem.
Toho štěstí, té radosti však nezapomenem.
A již šavle zrezavěly, pušky bez kohoutkův:
Srdce kozácké však ještě neboji se Turkův! —

Č. P.

Julius Slowacki.

Umínili jsme sobě, podávati v těchto listech i zprávy o životu a literaturách sbratřených nám národův slovanských a tu ovšem nejblíže nám jsou a nejhojnější kořisť nám poskytnouti mohou Poláci. Nejbohatší, literatura slovanská věru zasluhuje naší pozornosti v plné míře a netřeba podotýkati, že i politické sympathie naší náklonnosť k Polákům a všemu což polské nemálo zvýšují. Přece však vždy hledíme zachovati postavení slovanské, postavení to nestranné a pokud možno všestranně spravedlivé. Ze obrazy z historie polské jež přinášíme, nemohou býti vždy takové, aby naši náklonnosť zvýšiti mohly, není věru naší vinou, byl by to však spatný historik, kterýž by své obrazy jen tak sestavoval, aby měly pohled příjemný a národu, jehož minulosti se týkají, lahodily a prohřešili bychom se proti vzájemnosti, kdybychom jedněch bratří vychvalovali na úkor druhých, či kdybychom křivdy na těchto spáchané zamlčeli. „Pravdu sobě mluvme, dobří spolu buďme,“ toť sice poněkud otřepané přísloví, mohlo by se však jím odpovědit všem, kteří pro politické sympathie zapomínají nestrannosti a pravdivosti jen potud šetří, pokud jim vhod. Vážíme si velice Poláků, opětujeme to, hledíce k dějinám však dovolíme si přec nestranně pravdu pronésti, pravdu plnou i třeba trpkou, bez vší nemístné choulostivosti a dvornosti. Julius Slowacki, jehož podobizně tu podáváme, poskytne nám, bohdá příležitosť, abychom úplnou nestrannosť svou osvědčili. V jednom z nejbližších čísel přineseme obšírný životo- a povahopis Slowackého, jejž nám podal J. V. Fric. Bohužel to budou obrazy z vyhnanství od vyhnance!!

Julius Slowacki.

Ruské stepi.

Velká slovanská říš, kteráž jak báječný velikán na východě Evropy trůní, zahalena jsouc naším zrakům na mnoze ještě rouškou tajemství, nastoupila nyní cestu k lepší budoucnosti mohutným vnitřním převratem, jímž národ ruský do dějin zasahovati začíná, zbaven byv konečně posledních ostatků ohyzdného panování tatarského. Posud nebyla politika panovníkův ruských taková, že by národ s ní se srovnávati mohl, že by Slovanům kynula nadějí a úspěchem, posud byla svatá Rus považována za poslední záštitu absolutismu, jejíž ledový dech překážel účinkům jara svobody: i tam však led již taje a záhy zasumí jarý proud nového života

odpověděl černoch docela vážně, že prý nemohl se zachovati dle jeho předpisu, poněvadž Indian Firnesiano, který otrokům vždycky při práci posluhoval, nebyl mu ku posluze, aby mu byl přinesl vodu. A voda mu tekla v potůčku okolo samých dveří! Jiný příklad vypravuje spisovatel, který byl očitým svědkem. „Černoška, která si byla přišla pro potvrzení své svobody, byla zároveň s námi ve verandě (altánu) bývalého svého pána sedíc na bobku a čekajíc. Vedle ní stál její pes, neustále štěkaje a dělaje rámus, pročež ji pán požádal, aby ho vyhnala. Ano, pane; odvětila, vstala, obrátila se a k nemalému podivení mému šla ven do světnice, kde byli jeho otroci. Domnívaje se, že neporozuměla, co pán žádá, vyhnal jsem psa sám. Ale pán, znaje povahu černošskou, nepodivil se ani za mák, vida ji, ana se vracela s dvěma otroky. Neuhlídavši psa, domýšlela se, že sám se byl vyklidil, a všichni tři šli zase po svých, úplně jsouce sobě vědomi, že vykonali svoji povinnost!“

Literatura a umění.

Listy o Slowackém.

Anhelli.

Třikrát vrátil jsem se k podivným těm prozoveršům v slohu biblickém (které by se mohly jinak do nekonečna prodloužit), než si troufám teď o nich soud svůj pronesti.

Přiznám se, že kdyby větší díl Poláků nevydával tuto báseň za nejpřednější dílo Slowackého, že bychom jí sotva jeden list věnovali! V elegickém veskrz tónu podobna Ojcu zadżumionych nemá přec té tvořivé objektivnosti; ač smutek její předmětu tak beznadějnému jak Sibiř odpovědný, překročuje přec meze poetického výtvoru. Pravda, že v ní mnohých dojemných krás, že na každé stránce nalézáme hlubokou srdcelomnou pravdu, však postavy její spíše stínům to pohrobním podobné rozplývají se do nekonečna jak dusná ta večerní pára před nastávající trapně dlouhou, právě sibirskou nocí. Nalézáme se jako by v strašném tom podsvětí, kamž prvotní Izrael přenášel duchy otcův svých dříve než v něm nauka o nesmrtelnosti duše a spasném z mrtvých vstání nalezla průchodu; však sibirské to zákoutí ještě hroznější, když vedle tisíců zpomínkou na vlast bez přestání se hryzoucích a takto zvolna v nevýslovně trapných bolestech dvojnásob umírajících spatříme druhou polovici mravně klesajících, o nichž dí básník, že „v štěstí mohli být lidé dobří a šlechetní, ale nouze i bída že jich proměnila v škůdce a zločince. Bože! co's to učinil?!“ — A jako by pohled na ztracená ta pokolení ještě nestačil v duších nejbohabojnějších zploditi myšlénky nebezpourné, uvádí nás básník smutků těch mrazivých ještě do podzemních dolů a žaláří, kde hyne na sta nešťastníků v němé bolesti (zde šlechetní pokoj nenalezších mrtvol podobné), kde místo skřípání zubů říkot řetězů, kde místo pláče vzdechy na pohled spících vězňů žvýkáním a pohlcováním olova tajně se otravujících. Zde shledáme se s knězem, který vsednuv při vypuknutí povstání na koně, proklet za to od svého biskupa a vrahům carským vydán, zapomněl slova otčenáše a hyne s kletbou proti tvůrci v ústech. Tam vidíme šedivého starce, který v sváteční den zpěčovav se pracovat, prochází řadou spoluvězňů tlukoucích ho svými řetězy, až pak náhle klesna pod dvojí ranou, ovšem slabou, ale svých vlastních synů, kteří v tom okamžiku vrhnou se naň s úpěnlivým nářkem: Ach otče náš!

Nutno nám odvrátit se od tak děsných scén, a pooddechnouti sobě! Budiž jich vylíčení se strany polského věštce sebe oprávněnější, třebať by skutečnost národní té martyrologie byla ještě křiklavější, mámeť zde přece jen s poetickým výtvorem co dělati, který aesthetickému soudu musí se tím více podrobiti, čím důtklivěji naň nejen od přívrženců nauky Towiańského anobrž i od polských kritiků na slovo vzatých ano i samých básníků poukazováno, jako by Anhelli byl jakýmsi arcidílem již nejen polské ale vůbec slovanské poezie. Pan Cyprian Norwid, který měl o Slowackém zvláštní přednášky, vyjádřil se, že bez známosti dotčené básně a pak Krasińského: Wigilia Bożego Narodzenia, ano bez vybrání sobě dvou těch básní za vůdce života „nie można być oświeconym patriotą polskim!“ Dle skromného našeho náhledu nečiní výrok Krasińského, který chtěl, aby místo všeho stála na náhrobku Slowackého jen ta slova: „Autorowi Anhellego“, buď věhlasu buď šlechetnosti jeho přílišnou čest! Neporozuměl-li příliš slabým stránkám toho útvoru, jemuž i jmeno básně s právem možno upříti, tut nesmí činit nároky na přímět kritického

Fragment *Listów o Słowackim* J. W. Friča w piśmie „Literární listy“ 1865, z. 25

V PRAZE, V SOBOTU DNE 29. DUBNA 1882.

DIVADELNÍ LISTY

ROČNÍK III. ORGÁN „MATICE DIVADELNÍ“ V PRAZE. ČÍSLO 18.

Marie Deryngova.

Milý a vzácný host, jejž obecenstvo naše dojista chová v nejživější paměti, zavítal k nám: slečna Marie Deryngova, proslavená tragédka polská přibyla včera do naší Prahy, aby zde zahájila řadu pohostinských vystoupení.

Slovutná umělkyně sesterské Polsky vystoupila v Praze poprvé dne 10. prosince r. 1879 v „Slovanském večeru“, pořádaném literárním a řečnickým spolkem „Slavia“. Uvítána hlučným potleskem přednesla slicnou báseň Michala Bałuckého „Z pod Cheronei“ a na to překrásné verše Kornela Ujejského „Hagar na puszczy“. Přednes její byl v každém ohledě mistrný a dokonalý; držíc se přesně pravidel koncertního přednesu vdechla nicméně v deklamaci svou tolik dramatické síly a mohutnosti, že mimovolně vzpomínali jsme na světové umělce Salviniho a Ristori. Mnohému z posluchačů bezděky zatajil se dech a slza kanula z oči... Nekonečná bouře potlesku byla jí zaslouženou odměnou a pojistila jí zároveň i úspěch na českém jevisti, na kterém vystoupila poprvé dne 13. prosince roku 1879 v Shakespearově tragedii lásky „Romeo a Julie“ jako Julie božská, úchvatná a okouzlující a takovou byla i 15. téhož měsíce v Goetheově Markétě, ač v zcela jiném způsobě, i 16. v Mosenthalově Deboře. Na všeobecnou žádost opakována pak byla v její prospěch 20. prosince tragedie „Romeo a Julie“, a chtějíc vyhověti mnohým přáním, zejména reditelství divadla, vystoupila ještě 21. prosince, ač poněkud churava v poeticky melancholické úloze Amelie (Mazepa) v tragedii nesmrtelného věstce polského Julinsza Słowackého. Tak poznali jsme čtyry různé povahy, o nichž nemůžeme pronésti jiného úsudku, než že hrála s takou mohutností, silou a zápalem, s takou uměleckou dokonalostí a zároveň i uměleckou měrou, že získala si největšího uznání přísné kritiky české i německé, a obecenstvo uchvácено a uneseno — zasypávalo slavnou dceru sesterské Polsky nejhojnějšími projevy vřelého a

Marie Deryngova.
Die fotografie J. Mulače ryl Jass.

8

Karta tytułowa pisma „Divadelní listy“ nr 18 z 1882 r. z portretem Marii Deryng

9
Maria Deryng

10

Julius Zeyer, wielbiciel Słowackiego

SLOVANSKÝ PŘEHLED

SBORNÍK PRO POZNÁVÁNÍ POLITICKÉHO, HOSPODÁŘSKÉHO, SOCIÁLNÍHO A KULTURNÍHO ŽIVOTA SLOVANSKÝCH STÁTŮ A NÁRODŮ.

REDAKTOR A VYDAVATEL

ADOLF ČERNÝ

REDAKČNÍ KRUH: Dr. J. FIALA, Dr. A. FRINTA, Dr. V. CHARVÁT, Dr. H. RIPKA, Dr. J. SLAVÍK.

ROČNÍK XIX.

S 26 VYOBRAZENÍMI.

V PRAZE 1927.

NÁKLADEM ČESKOSLOVENSKÉ OBCE LEGIONÁŘSKÉ.

Karta tytułowa pisma „Slovanský přehled“ z 1927 r.

JAN ROKYTA:

Návrat ostatků Slowackého do vlasti.

Zpěv dozněl poslední a Zygmunt přezněl zvon,
jenž duněl s Wawelu, že navrátil se On:
i slova modliteb již v tichu dozvučela,
klič vydal chřest a zmlk, závora zaskřipěla
a rázem zmlkla též, krok utich poslední —
a Ticho veliké, jež nezná noci, dni,
zas vládu převzalo v té sklepní říši hrobů,
kde sní jen králové a svou kdo přežil dobu.
Jen Ticha sterý zrak tmou k sarkofágům zřel,
kde rozpadá se v prach, kdo zemřev neumřel.
Dva jako s bratrem brat čni ze tmy v hrobky čele —
s nich němý Ticha ret čte dvojí jméno skvělé.
Dvou jména vyhnanců, dvou králů bolesti,
jež z trní korunu a z běd a neštěstí
jim k lauru připletla a z nezkojené touhy
té svaté po Vlasti již osud v přelud pouhý
jim navždy proměnil, v stesk nekonečně dlouhý.
Dvou jména soupeřů, dvou soků v rozletu
kams v nekonečnou výš a v dál všech od světů,
by' oslavili tu, již jeden Matkou zval
a druhý nazváním ji Paní uctival,
k níž věčně toužili, až stesk je oba skosil
a jejich semenem zem nad Sekvanou osil.
Teď obou svatý prach stín sarkofágů skryl,
v něž pozdní potomek dvě zlatá jména vryl.

Z dvou synů jednoho si Matka umučená
prach z dálky přinesla ač ještě v poutech žena,
a tu jej pohřbila, po žití kolbišti
kde velká minulost sní velkém o přišti.
A syna druhého dnes vznešená ta Paní
k své hrudi přitiskla, když neboli trn v skráni,
když pouta neřinčí a žalář nestíní,
když synů svobodných je volnou vládkyní.
V dál koráb vyslala k té pohostinné zemi,
jež kosti přijala kdys oplakané všemi,
by přivez ostatky ty v roztoužený klín,
jenž zrodil toho kdys, kdo dnes je slavný stín.
A břeh když spatřily, jejž polské smývá moře,
slz plné přehořkých, co polské lkalo hoře —
vstříc Paní poslala jim Mickiewicze loď:
»Jdi sladké po Visle, řek polských mateři,
že s láskou čekám zde, již nikdo nezměří!«
A teď ty ostatky zde v sarkofágu skrytu
spát budou ze dne v noc a z noci do úsvitu,
a z roku do roku, a z věku do věku,
co mluvit bude Duch k Poláku, k člověku,
co práce ruchem znít dál budeš, rodná licho ...
Zde dole věčný klid — a Ticho, Ticho, Ticho ...

Wiersz Adolfa Černego z okazji przewiezienia prochów Słowackiego do Polski („Slovanský přehled" 1927)

Ze slovanské poesie.

Juliusz Słowacki: Král Duch.

V den, kdy vyjde toto číslo Slovanského Přehledu, převezeny budou v Paříži ostatky Julia Słowackého z hrobu na Montmartru, v němž odpočívaly od 5. dubna r. 1849,[1]) do kostela Nanebevzetí a potom do paláce polského vyslanectví, 16. června budou v Cherbourgu naloženy na palubu polského parníku »Wilja«, jímž nastoupí plavbu do vlasti. Dne 21. června připlují do Gdanska, odtud viselským parníkem přibudou 26. června do Varšavy a 29. června budou v Krakově uloženy ve hrobce wawelské katedrály vedle sarkofágu s ostatky Mickiewiczovými.

K tomuto památnému momentu, kdy ostatky velkého básníka vrátí se do osvobozené vlasti, podáváme ukázku z »Krále Ducha«, velkolepého torsa z třetího, posledního tvůrčího období Julia Słowackého (1842—1849), kdy básník vlivem nauky Ondřeje Towiańského dospěl na vrchol svého mysticismu, žil více duchem než tělem a byl všecek proniknut přesvědčením o svém zvláštním, božském poslání, jehož prvním vyjádřením byl již »Anhelli« z období druhého (1831—1842).

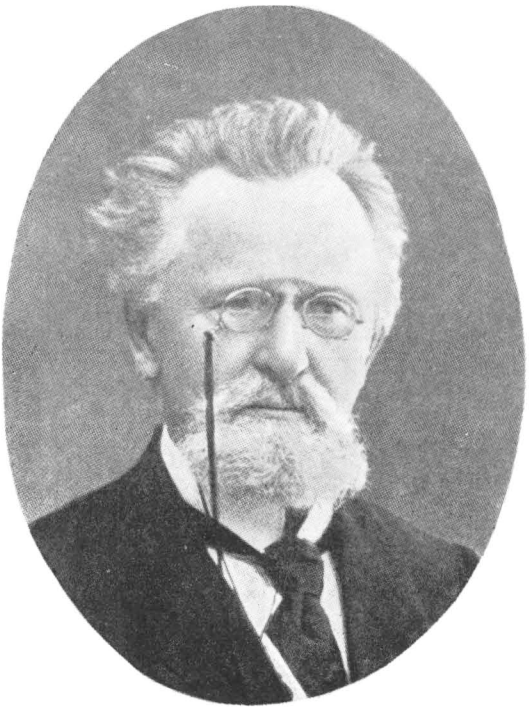
Juliusz Słowacki.

»Král Duch« byl myšlen jako řada rapsodií o různých vtěleních a proměnách vůdčího Ducha polského za celou historii národa až do Julia Słowackého, v nějž se přísný Duch ten převtělil, aby jím dokonal poslání Bohem uložené. Za života básníkova vyšla (r. 1846) jen první rapsodie o 3 písních (zpěvech), jediná to také ukončená rapsodie celého díla. Vše ostatní zůstalo v rukopisech, ve zlomcích různých redakcí, a z tohoto chaosu nádherných fragmentů a náběhů po prvé vydal další čtyři rapsodie (II.—V.) prof. A. Małecki v posmrtném vydání spisů J. Słowackého (Pisma pośmiertne J. Słowackiego, Lwów 1866). Uspořádání prof. Małeckého podrželo v základě platnost až do nynějška, neboť i pozdější hlavní badatel tvorby Julia Słowackého, prof. Gubrynowicz, zachoval ve svém kritickém vydání Krále Ducha (Dzieła Juliusza Słowackiego, tom IV., Lwów 1909) základní plán Małeckého, liše se od něho jen v podrobnostech.

---

[1]) Słowacki zemřel 3. dub. 1849. O sklonku jeho života dojemně píše Fr. Kvapil v I. roč. Slovan. Přehledu str. 357—364 v krásné vzpomínce »U hrobu Julia Słowackého«. Vzpomínku tu nyní R. Zawiliński přeložil do polštiny a uveřejnil v krakovské »Nové Reformě« č. 125 (3. VI. 27) — 128.

Wstęp do fragmentów *Króla Ducha* w tłumaczeniu Adolfa Černego

14

Antal Stašek, tłumacz *Anhellego* i *Lilli Wenedy*, autor obszernego studium *Julius Słowacki a jeho doba*

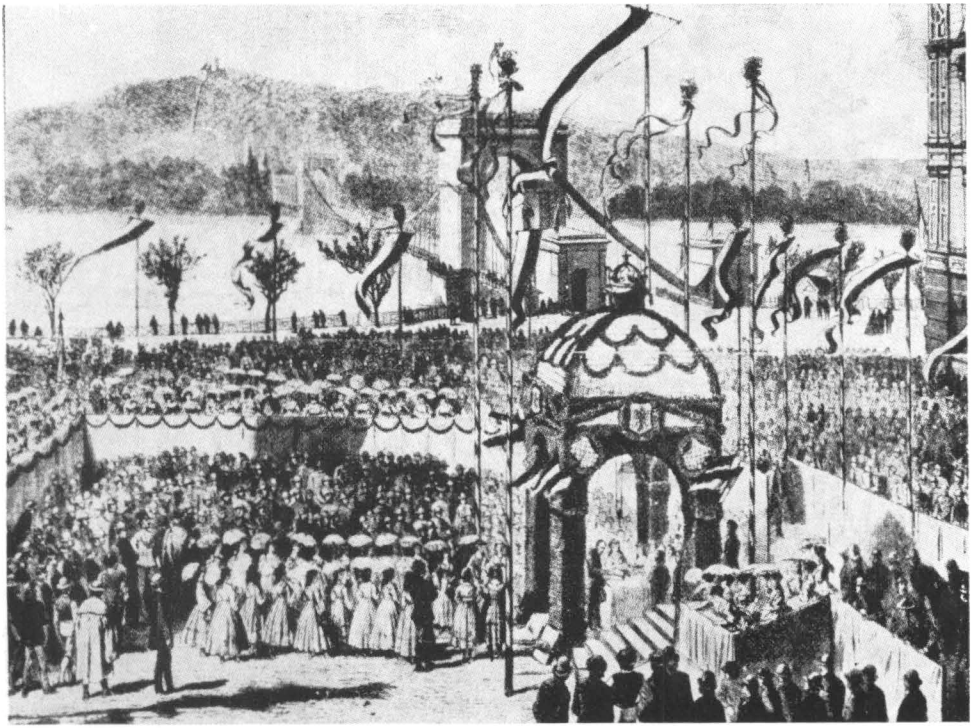
15

František Halas, autor świetnych tłumaczeń
Balladyny i *Lilli Wenedy*

16

Emanuel Masák

17

Uroczystość położenia kamienia węgielnego pod gmach Teatru Narodowego w Pradze

18

Jakub Arbes

Nové české divadlo.

Dnes v sobotu dne 14. června 1879.

Mimo předplacení.

Ve prospěch fondu pro vystavění akademického domu.

Po prvé:

MAZEPA.

Tragedie v pěti jednáních. Napsal Julius Slowacki. Přeložil a pro české divadlo upravil Fr. L. Hovorka. (Ve scénu uvedl vrchní režisér p. Kolár.)

Král Jan Kazimir	p. Šimanovský.	Chmára,	p. Pulda.
Mazepa, králův dvořanin	p. Seifert.	Křastka, dvořané vévodovi	p. Frankovský.
Vévoda	p. Kolár.	Pasek,	p. Brožek.
Amélie, jeho choť	pí. Skřenářova-Malá.	Kn.'z	p. Chramosta.
Zbyhněv, syn vévodův z prvního manželství	p. Slukov.	Královský posel	p. Stropnický.
Kastelánova	sl. Bekovská.		

Průvodčí krále, šlechtičny, družina králova i vévodova, dvorní damy, kněží, lid zbrojný i služebný, zednici, dělníci atd. Děj na zámku vévodově.

V průvodech a skupeních účinkují členové akademického čtenářského spolku v Praze.

Ouvertura k tragedii „Romeo a Julie" od P. Čajkowského (provedena poprvé v letošním velkém slovanském koncertě akademického čtenářského spolku.)

V 1. jednání: 1. „Polonaise" z opery „Život za cara" od Glinky.
2. „Mazurek" z opery „Halka" od Moniuszky.

Orkestr, esílený některými pp. ochotníky řídí první kapelník p. Adolf Čech.

Všechny svobodné lístky vyjma červené jsou dnes neplatny.

Vstupenky prodávají se od 9 do 1 hod. dop. v král. zem. českém divadle a od 6 večer v Novém českém divadle.

Začátek o 7 hod. Konec o půl 10 hod.

Zítra v neděli dne 15. června 1879.

Národní Aréna.
Začátek ve tři čtvrtě na čtyry.
ANGOT.

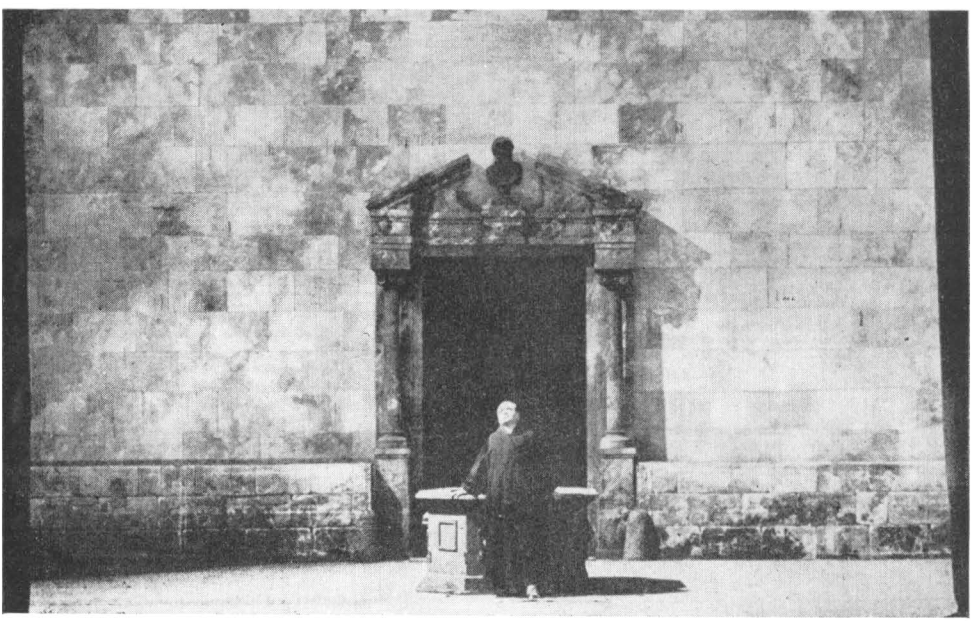
Nové české divadlo.
148. hra v předplacení.
Začátek o sedmé hodině.
Po druhé:
MAZEPA.

Knihtiskarna V. Nagla v Praze. Nákladem v textinu.

Afisz teatralny obwieszczający pierwsze wystawienie *Mazepy* w Pradze

20
František Kolár

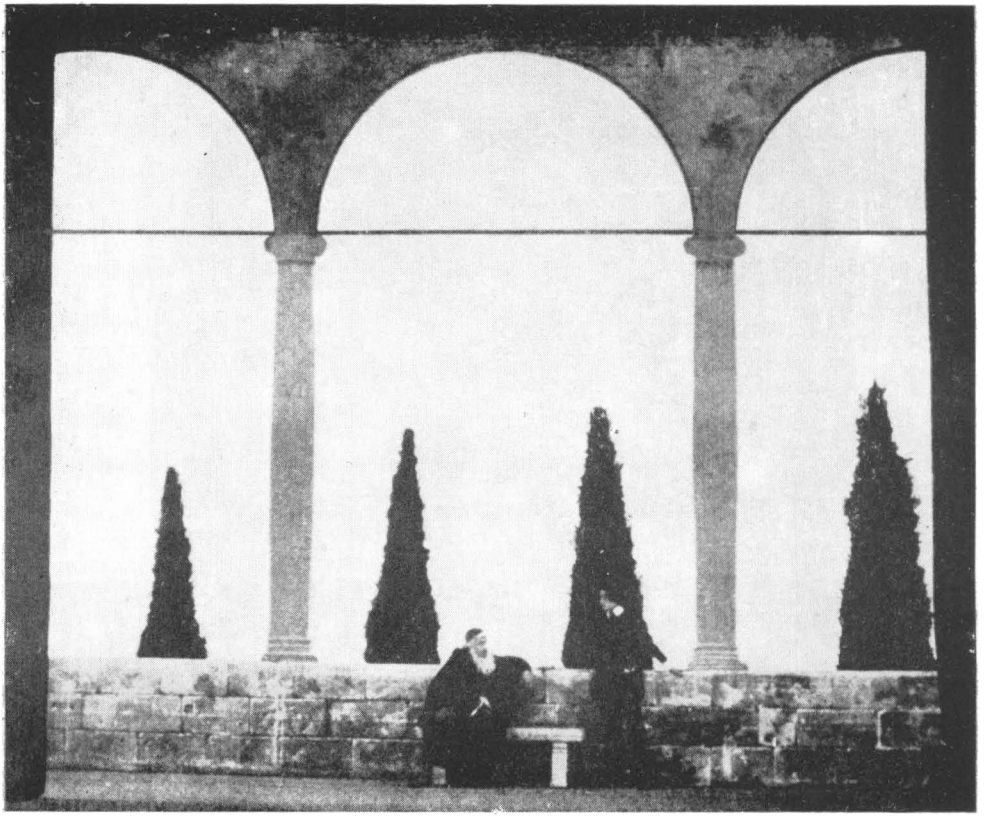

21
Scena z drugiego aktu *Beatryks Cenci*, wystawionej w Pradze 1910 r.

22

Leopolda Dostalová w roli tytułowej praskiej inscenizacji *Beatryks Cenci* w 1910 r.

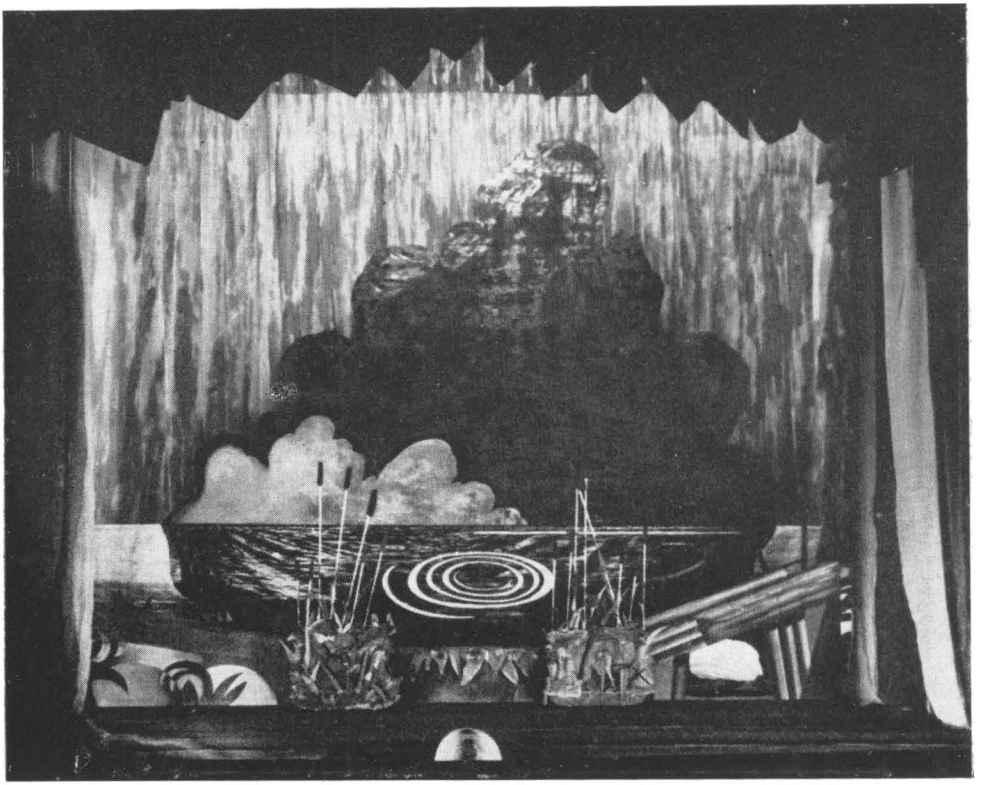
23

Scena z drugiego aktu *Beatryks Cenci*

24

Teatr Narodowy w Pradze

25

Projekt scenograficzny lasu do inscenizacji *Balladyny*

26

Scena zbiorowa z praskiej inscenizacji *Balladyny*

27
Saša Rašilov w roli Grabca

28
Bedřich Karen w roli Kirkora

29
Projekt kostiumu Fon Kostryna

30
Jiří Steimar w roli Fon Kostryna

31

Eva Vrchlická, odtwórczyni Aliny w praskiej inscenizacji *Balladyny*

32

Dana Richterová jako Amelia i Jaroslav Pospíšil jako Mazepa w inscenizacji *Mazepy* (Těšín, 1955)

33

Dana Richterová jako Amelia i Jaroslav Černý jako Zbigniew w inscenizacji *Mazepy* (Těšín, 1955)

34

Eva Kristínová w roli tytułowej *Balladyny* (Bratysława, 1960)